

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **H. S.**, státní příslušnost Arménská republika, t. č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupený JUDr. Wieslawem Firlou, advokátem se sídlem Havířov-Město, U Stromovky 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad štolou č. 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011, č.j. OAM-397/VL-07-ZA14-2008, **ve věci mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

IV. Odměna právního zástupce žalobce **JUDr. Wieslawa Firly se p ř i z n á v á** v částce **6.734,- Kč** a bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Domníval se, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť nezjistil

stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále, že porušil § 12 písm. b) a § 14a) zákona o azylu. Namítal, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, že v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy.

V průběhu ústního jednání dne 10.4.2012 žalobce uvedl, že vlast opustil, když chtěl založit rodinu a neměl dost peněz. K opuštění vlasti měl i jiné důvody, které uvedl později. Do ČR přijel na určitou dobu, když si byl jistý, že po volbách se situace změní a bude se moci vrátit do vlasti. V lednu 2003 jel jako řidič do Jerevanu, vezl účastníky mítinku, kterého se rovněž účastnil. Přítomen byl i jeho bratr. Mítinky byly klidné, po vyslechnutí projevu se vrátili zpět do vesnice, kde bydlel. Po volbách se účastnil mítinků ve městě Vanadzor, tyto mítinky již neprobíhaly klidně, lidé byli agresivní. Žalobce tvrdil, že si nepamatuje, kolikrát byl policií zadržen. Uvedl, že pokud byl zadržen, žádné obvinění z trestného činu vůči němu policie nevznesla. V r. 2007 se účastnil demonstrací ve městě Vanadzor, příp. v jiných městech, byl 2-3x zadržen občany v civilním oblečení, kteří se neprokázali žádným průkazem totožnosti. V jednom případě byl odvezen s bratrem autem neznámo kam, kde byli biti. Poté byli odvezeni zpět do města. Byl zadržen příslušníky policie, kteří jej informovali, že jej hledali kvůli výtržnostem. Jeho nepřítomnost vnímali jako skutečnost, že je na útěku, že se skrývá. Na místním oddělení policie mu odebrali pas. Za několik dnů se dostavil na policii, na jeho žádost byl mu pas vrácen. Bratr mu vyřídil pracovní povolení pro Česko. Z letiště Praha jej kamarád bratra odvezl do Světlé nad Sázavou, kde pracoval asi 4 měsíce. Pak byl odvezen do Vysokého Mýta, kde pracoval na lince na zpracování sušeného ovoce. Žalobce tvrdil, že ústava zaručuje volnost shromažďování, ale skutečnost po volbách v r. 2009 v jeho vlasti byla odlišná od zákonných ustanovení, když bylo při demonstracích zasahováno násilím, 10 osob bylo zabito a mnoho osob zadrženo. Jeho bratrovi byl přiznán invalidní důchod na poškození páteře a ledvin v důsledku bití. V době, kdy byl jeho bratr zbit, byl již v ČR. Bratr podal stížnost na místní oddělení policie, událost však nebyla prošetřena, viníci nebyli zjištěni.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 8.8.2011 popřel žalovaný oprávněnost všech námitek uvedených žalobcem. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí MV, odboru azylové a migrační politiky. Uvedl, že se případem žalobce řádně zabýval, posoudil jeho případ individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Uvedl, že po objektivním vyhodnocení případu nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, 13, 14 zákona o azylu a v této souvislosti odkázal na závěry vydaného rozhodnutí. Pro jistotu opakoval, že žalobce nejprve svými slovy označil za důvod odjezdu z vlasti ekonomické příčiny. Naskytla se mu pracovní příležitost v ČR, které využil. Chtěl se oženit a založit rodinu a potřeboval finanční prostředky. Poté hovořil o účasti na protiprezidentských demonstracích v r. 2003, které měly zapříčinit jeho potíže a dále o jednodenním zadržení příslušníky KGB ve Vanadzoru. Další problémy zaznamenal až na jaře 2007, kdy v jeho vlasti probíhaly parlamentní volby. Spolu s bratrem se měl účastnit demonstrací ve Vanadzoru, kde byli zadrženi. Měli je odvézt do budovy

KGB ve Vanadzoru a držet je tam 20 dnů. Žalobce nebyl z ničeho obviněn a propustili ho. Po 5-ti dnech byl opět zadržen na jednu hodinu, byl mu odebrán cestovní pas. Za několik dní navštívil policii a po podání žádosti pas mu byl vrácen. Vyřídil si pracovní vízum a odjel do ČR. Žalovaný správní orgán konstatoval, že výpovědi žadatele trpí velkou mírou nekonzistentnosti. Poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce. Věrohodnost žadatele je dle žalovaného velmi nízká a jeho obavy nelze považovat za oprávněné. Žadatel sám uvedl, že se v únoru 2008 chystal k návratu domů, na radu matky však zde zůstal. Informace MZV uvádí, že navrátilcům, kteří v cizině požádali o politický azyl, pronásledování ze strany státních orgánů nehrozí. Žadatel zdůraznil, že nebyl a není členem žádné politické strany, v ČR se zabýval pouze výdělečnou činností a o žádných politických aktivitách nehovořil. Žalovaný dodal, že hodnotil případ žalobce individuálně, zhodnotil jím předložené údaje detailně i v souvislostech a nezjistil, že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2011 č.j. OAM-397/VL-07-ZA14-2008 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšní Lhoty ze dne 22.5.2008. Pokud se jedná o žádost, kterou měl žalobce vyplnit vlastní rukou, pak v žádosti je uvedeno, že má zraněnou pravou ruku a není schopen psát. Žalobce sdělil, že vlast opustil 28.7.2007, když chtěl v Arménii založit rodinu, ale neměl dost peněz. Má přítelkyni, která na něj čeká. Pracoval v Arménii jako řidič, ale vydělal málo. Přijel do ČR, aby zde vydělal, aby se mohl vrátit do Arménie a oženit se. V únoru volal domů, že se vrátí, matka mu řekla, že byly volby, během kterých bylo zabito několik lidí a proto se nemá vracet domů. Po nějakém měsíci znovu volal, matka mu řekla, že situace se nezměnila. Bojí se vrátit domů, chtěl by zde ještě nějakou dobu zůstat. V případě návratu do vlasti se bojí o svůj život. Ve vlasti je nebezpečno.
- Rozhodnutí Policie ČR, oblastní ředitelství SCP Ostrava ze dne 29.5.2008 č.j. CPOV-6597-10/ČJ-2008-64PV-SV, kterým žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.
- Protokol o pohovoru s žalobcem k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 14.8.2008, pracoviště PoS Havířov. Žalobce uvedl, že od roku 2003 on i celá jeho rodina byli proti politice prezidenta Kočárjána, protože věděli, že arménský národ může žít lépe, ale kvůli korupci nejsou dobré podmínky k životu v Arménii. Pracoval u soukromé firmy jako řidič. Společně s bratrem se účastnil mítinku proti prezidentovi, který se konal snad v lednu 2003. Vyslechli si projevy

řečníků a pak odjeli domů. Během mítinku policie začala rozhánět demonstranty společně s civilně oblečenými lidmi. Když policie začala bít lidi, utekl. Po demonstraci se vrátil domů, večer byl v obchodě svého bratra, u obchodu zastavil mikrobuse, vystoupily čtyři osoby, spoutali je, vzali do mikrobusu, kde strávili asi půl hodiny. Pak přivezli ještě jeho kamaráda. Zavezli je do Vanadzoru, do budovy KGB, kde je upozornili na to, že pokud chtějí v budoucnu klidně žít, mají přestat vyvádět. Jeden den byli zadrženi, několikrát byl udeřen. Jeho a jeho kamaráda propustili, bratra tam nechali do května. Bratr nebyl z ničeho obviněn, on rovněž nebyl obviněn. V období 2003-2006 jiné potíže neměl, měl strach tam zůstat, protože se doslýchal, že jeho přátelé jsou voláni k výslechům. Pracoval jeden měsíc v městě Alaverda, v hutnické továrně. Práci ukončil, protože tam byl nízký plat. V r. 2006 odjel do Moskvy, kde pracoval jako řidič. Nikdy tam nechtěl zůstat natrvalo, jel tam s cílem vydělat peníze. Po 9-ti měsících se vrátil do Arménie. Na jaře 2007 se zúčastnil demonstrací ve městě Vanadzor, byl zadržen společně s bratrem asi 20 dní. V průběhu jeho pobytu byl napaden asi 5x. Nebyl z ničeho obviněn, nic nepodepisoval. Pět dnů po propuštění byl odvezen do budovy KGB, byl mu vzat pas a po hodině byl propuštěn. Zatelefonoval poté panu S., který mu poslal potvrzení, pozvání a po příjezdu pracoval v jeho firmě. Za několik dnů navštívil policii znovu, pas mu vrátili. 12.1.2008 chtěl odjet z České republiky do Arménie, mluvil s matkou, která mu sdělila, že situace doma je napjatá a má zde zůstat. Do práce se nevrátil, když se rozhodoval, jestli má zůstat nebo ne. Žil z ušetřených prostředků. Koncem února 2008 mu matka sdělila, že zde má zůstat, protože byl bratr zadržen. Žil pak v ČR nelegálně. V ČR by chtěl vyčkat uklidnění situace doma a řízením o azylu legalizovat svůj zdejší pobyt. Jeho bratr byl zadržen, rodina jej nesmí navštěvovat. Arménský občan si může stěžovat na postup policie. Žalobce uvedl, že to nemá význam. Chtěl by zde vyčkat uklidnění situace doma a po uklidnění, kdyby věděl, že může odcestovat bez potíží, by se vrátil domů.

- Podání žalobce, bez uvedení data, které bylo přeloženo do českého jazyka 30.5.2008 tlumočnicí z jazyka arménského do českého v tomto znění: Žádám o azyl, protože se nemohu vrátit do své vlasti, a to z toho důvodu, že 19.2.2008 po volbách prezidenta vznikla v zemi mimořádně těžká situace. Od té doby jsou v Arménii případy násilného jednání, dokonce byly zaznamenány nevinné lidské oběti. V Arménii mému životu hrozí nebezpečí, to jsou všechny mé důvody.

- Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaný Odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště Praha-Letná dne 3.3.2011. Žalobce uvedl, že je bratrem S. H. Jsou z Vanadzoru. Koncem ledna 2003 spolu s bratrem přivezli autobusy lidí z vesnice Dzoraghjugh na demonstraci do Jerevanu k účasti na protivládní demonstraci. Akce proběhla klidně, byli přesvědčeni, že aspoň 90 % lidí bude ve volbách podporovat politiky Demiričjana, Jeghamjana a Sadojana. Po volbách se dověděl, že to dopadlo opačně, což vyvolalo v únoru demonstraci ve Vanadzoru. Akce proběhla agresivnějším způsobem. Zasáhla milice a další bezpečnostní orgány. S bratrem se vrátili zpět na vesnici, několik dnů poté přišli do obchodu, který měl bratr, dva muži v civilu, z nichž jeden se prokázal dokladem člena bezpečnostních orgánů a upozornil je, aby se nezúčastňovali žádných politických akcí a nevyvolávali protivládní činnost. Žalobce uvedl, že si již nevybavuje, zda bratra zadrželi a odvedli hned po tomto varování nebo později.

v květnu, což odůvodnil tím, že se mu události trochu pletou. Probíhala dvě kola prezidentských voleb a nevzpomíná si, zda bratra „sebrali“ během prvního či během druhého kola. Během druhého kola byl zadržen i on. Dostal pár facek v nějakém sklepení ve Vanadzoru, pak byl propuštěn. Asi měsíc poté mu sdělil vedoucí v práci, že je nucen jej propustit. Naznačil mu, že jeho účast na protivládních mítincích je důvodem propuštění. V létě 2003 odjel do Alaverdy, kde začal pracovat jako řidič, dlouho se tam nezdržel, když plat byl malý. Vrátil se domů, když obchod, který měl bratr, je uživil. V r. 2006 museli obchod zavřít. Tehdy onemocněla matka. Odjel na radu bratra do Ruska, na podzim 2006 se vrátil zpátky. Po volbách 2007 a po účasti na těchto demonstracích byli naloženi násilím do mikrobusu a zfackováni cestou, odvezeni do sklepa. Tam byl mlácen a asi po třech dnech propuštěn. Jeho bratra nepropustili. Sebrali mu pas, po propuštění požádal o navrácení pasu. Pas mu byl vrácen. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je to, že jeho kamarád, který dříve žádal o azyl a azyl mu nebyl udělen, se vrátil do Vanadzoru, kde byl zavražděn. Původně se chtěl vrátit, ale dostal strach, chtěl by počkat, jaký vývoj bude v Arménii. Násilná smrt jeho kamaráda se nevyšetřuje.

Žalobce uvedl, že sám nebyl pracovníky policie nikdy ve své vlasti z ničeho obviněn. Někaké právní kroky na svou obranu ve vlasti nepodnikl, když měl za to, že by to bylo zbytečné. V ČR se snažil sehnat práci, ale nikdo s ním nechce uzavřít smlouvu. Živí se různými „fuškami“. Žádal o chvíli času, aby zde mohl přečkat nejhorší čas a mohl se vrátit domů.

- Rozhodnutí ze dne 23.6.2011 č.j.: OAM-397/VL-07-ZA14-2008, kterým žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) neuděluje, mimo jiné s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je to, že by ve vlasti nemohl žít v klidu a má obavy o svůj život .

Žalovaný uvedl, že žádost dotyčného posuzoval na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Žadateli byla dána možnost seznámit se s obsahem těchto zpráv. Na základě provedeného řízení správní orgán konstatoval, že žadatel není ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12a) zákona o azylu . Správní orgán rovněž nedošel k závěru, že by jmenovaný mohl v Arménii pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na obsah výpovědi žalobce. Uvedl, že nesrovnalosti, které v průběhu řízení vyvstaly, zejména na základě samotných prohlášení žadatele, jsou zásadní pro posouzení věci. Správní orgán byl toho názoru, že popisovanými skutečnostmi se jmenovaný pouze snaží vystupňovat své obavy v případě návratu do vlasti. Poukázal na rozsudek NSS v Brně č.j. 5Azs 66/2008 ze dne 30.9.2008. Odkázal na obsah informací nacházejících se ve správním spise. Správní orgán dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je pro jmenovaného účelovým prostředkem k legalizaci pobytu v ČR, což žalobce při prvním pohovoru potvrdil. Odkázal na rozsudek NSS v Brně č.j. 5Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, 7Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005 a 2Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006.

K materiálu doloženému žadatelem správní orgán uvedl, že vzhledem k datu jeho vydání 4.3.2008 postrádá na aktuálnosti. Ministerstvo zahraničí ČR se v něm vyjadřuje k situaci po volbách 19.2.2008, která vyústila k vyhlášení výjimečného stavu.

Žalovaný dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a nesplňuje ani důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, když správní orgán nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že posoudil, zda jmenovaný nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Na základě výpovědí žalobce a informací, které si správní orgán opatřil, nedospěl správní orgán k závěru, že jmenovanému by byl ve vlasti uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Rovněž nedospěl k závěru, že žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl.3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu neudělil. Zároveň dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H.

- Informaci ČTK Infobanka 7.3.2003, z níž vyplývá, že asi 10 000 lidí vyšlo do ulic Jerevanu na protest proti zvolení Roberta Kočarjana prezidentem ve II. kole voleb. 25.3.2007 arménský prezident Andranik Markarjan zemřel ve svém domě na srdeční infarkt, novým premiérem se 2.4. stal dosavadní ministr obrany. 19.2.2008 vítězem prvního kola prezidentských voleb se stal premiér Serž Sarkisjan, který získal 52,8 % hlasů. Jeho hlavní soupeř obdržel 21,5 % hlasů. Zahraniční pozorovatelé ve volbách sice shledali některá porušení volebních standardů, ale v zásadě volby uznali za spravedlivé a platné. Opozice je prohlásila za zmanipulované a obrátila se na ústavní soud. 8.3.2008 arménský ústavní soud potvrdil vítězství Serže Sarkisjana v prezidentských volbách.

- Informaci MZV USA z 11.3.2010, týkající se dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009, dle které Arménie je parlamentní republika, s přibližně 3,2 milionů obyvatel. Podle ústavy zemi řídí volený prezident a jednokomorový zákonodárny orgán (národní shromáždění). Země má pluralitní politický systém. Zákon zakazuje mučení a jiné kruté nelidské nebo ponižující zacházení a trestání. Zákon zakazuje svévolné zatýkání a věznění. V praxi však úřady i nadále zatýkaly a věznily osoby podezřelé ze spáchání trestného činu bez zatykače. Aby mohly zadržet podezřelou osobu na dobu delší než 72 hodin, musí státní zástupce a policejní vyšetřovatelé získat

zatykač od soudce. Ze stovek zadržených v době kolem politických událostí a násilností v březnu 2008 jich bylo asi 150 zadržováno po významně dlouhou dobu a více než 100 obviněno z trestného činu. Většina či všechna tato zatčení se jevila jako v různém stupni politicky motivovaná. Svoboda shromažďování je zaručena ústavou. V praxi však úřady toto právo omezovaly. Svoboda pohybu v zemi, svoboda cestování do zahraničí, emigrace a repatriace jsou zajištěny zákonem, avšak v praxi existovala jistá omezení. Úřady při zajišťování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, vracejícím se uprchlíkům, žadatelům o azyl a dalším potřebným lidem spolupracovaly s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi. Země je od r. 1951 účastníkem Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejího Protokolu z r. 1967.

- Informaci MZV z 15.12.2010, týkající se Arménie, ze které vyplývá, že pronásledování jako takové navrátilcům do Arménie, kteří v cizině požádali o politický azyl, ze strany státních orgánů, přímo nehrozí. Nelze však vyloučit jejich zájem o dané osoby. Občan Arménie má možnost obrátit se v případě nezákonného postupu policie či jiných bezpečnostních složek státu se stížností či žádostí o ochranu své osoby na policii, prokuraturu, média nebo ombudsmana. Orgány prokuratury mají na prošetření případu předloženého občanem jeden měsíc.

- Informaci MZV ze dne 26.1.2007 z níž vyplývá, že stížnost na postup policie či jiných státních orgánů je možné podat na prokuratuře nebo v kanceláři ochránce lidských práv. Kancelář ombudsmana má k dispozici webovou stránku. Osoby, které žádaly v zahraničí o azyl, v případě návratu do země původu, jsou na letišti kontaktováni místní KGB, která s nimi provede pohovor a pak je pustí. Oficiálně tyto osoby nejsou pronásledovány.

- Zprávu MZV USA z 6.3.2007 o dodržování lidských práv za rok 2006 v Arménii, ze které plyne, že vláda ani její činitelé se nedopustili žádných politicky motivovaných zabití a na rozdíl od roku 2005 nebyly během roku vládou ani advokátními skupinami hlášeny žádné případy úmrtí v důsledku šikanování či jiného špatného zacházení. Ústava i zákon zakazují mučení a jiné kruté nelidské či ponižující zacházení. Ústava poskytuje svobodu projevu i tisku, vláda však svobodu projevu částečně omezovala. Obecně vláda nijak neomezuje interní pohyb obyvatel. Zákon upravuje udělování azylu či statusu uprchlíka osobám v souladu s Úmluvou OSN z roku 1951 o právním postavení uprchlíků a s jejím protokolem z r. 1967. Ústava a zákon zakazují diskriminaci na základě rasy, pohlaví, postižení, jazyka či společenského postavení. Ve společnosti jsou diskriminovány ženy, etnické menšiny, hendikepované osoby a homosexuálové.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst.8 pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst.1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst.3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§14).

Podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle odst.2 tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst.1 shora cit. zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle odst.3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl.6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst.1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst.2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že neopustil zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání určitých politických názorů.

Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu proto, jak uvedl dne 22.5.2008, že chtěl v Arménii založit rodinu, ale neměl dost peněz. Přijel do České republiky proto, aby vydělal, aby se mohl vrátit do Arménie a oženit se.

Do protokolu sepsaného 14.8.2008 pak již žalobce uvedl další důvod, když tvrdil, že on i celá jeho rodina byli proti politice prezidenta Kočárjana. Zúčastnil se spolu s bratrem mítinku v lednu 2003. Po demonstraci se vrátili domů. Večer byli zadrženi mikrobusem do budovy KGB, kde je upozornili na to, že pokud chtějí klidně žít, mají přestat „vyvádět“. Byli zadrženi 1 den. Několikrát byl udeřen. Byl propuštěn, nebyl z ničeho obviněn. V období 2003-2006 jiné potíže neměl. V roce 2006 odjel do Moskvy, kde pracoval jako řidič. Nechtěl tam zůstat natrvalo, jel tam s cílem vydělat peníze. Po 9 měsících se vrátil do vlasti. Na jaře 2007 se účastnil demonstrací. Byl zadržen asi 20 dnů, fyzicky napaden. Nebyl z ničeho obviněn. Za pět dnů po propuštění byl odvezen do budovy KGB, byl mu vzat pas, po hodině byl propuštěn. Za několik dnů mu byl pas vrácen. Získal pozvání do ČR. Po příjezdu do ČR pracoval. Dne 12.1.2008 chtěl odjet z Arménie do ČR, ale na doporučení matky se rozhodl zůstat v ČR.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že důvod, který uvedl v protokolu o sepsání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a posléze do protokolu sepsaného dne 14.8.2008, nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu, když žalobce popsal potíže, které měl před odjezdem z vlasti v roce 2007 v základních bodech odlišným způsobem. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobce v průběhu správního řízení neprokázal. Krajský soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že výpovědi žalobce trpí velkou mírou nekonzistentnosti. Lze mít pochybnosti o pravdivosti všech jeho tvrzení. To se týká i listiny doložené žalobcem k důkazu v průběhu ústního jednání dne 14.4.2012, podle které neznámé osoby po volbách v r. 2007 žalobce mlátily a poté ho odvěkly a odvezly neznámým směrem, přičemž této události měly přihlížet osoby, včetně bratra žalobce. Žalobce přitom dříve sdělil, že na jaře roku 2007 byl zadržen spolu se svým bratrem, odvezli je do budovy KGB. Pochybnost vzbuzuje i tvrzení žalobce, že si nepamatuje kolikrát byl policii zadržen, přičemž žalobce je narozen v r. 1978.

Podmínkou pro udělení mezinárodní ochrany cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Skutečnost, že žalobce si chtěl vydělat peníze, chtěl by žít v klidu a v případě zklidnění politické situace v zemi původu se chce vrátit do vlasti, do vlasti se nevrátil na doporučení své matky, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v platném znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tato skutečnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyla vyvrácena. Na postup policie bylo možno v době pobytu žalobce ve vlasti si podat stížnost na prokuraturu nebo ombudsmanovi. Žalobce se mohl se svými problémy obrátit i na nevládní organizace. Žalobce se nepokusil tyto orgány kontaktovat. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že obavy žalobce z možného pronásledování pro zastávání určitých politických názoru jsou čistě hypotetické.

Potřeba legalizace pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který na území České republiky pobýval legálně od července 2007 (důvodem opuštění vlasti byly nízké výděvky ve vlasti a v ČR chtěl vydělat peníze) není zákonným důvodem pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až 22.5.2008.

Dle názoru soudu žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, tak jak jsou vymezeny v § 12 zákona o azylu.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při

přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobce se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné

podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobce. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výsledku, případně navrhl jeho doplnění, označil důkazy. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

Usnesením ze dne 6.1.2012 č. j. 63Az 12/2011-24 krajský soud žalobci k jeho žádosti ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokáta JUDr. Wieslawa Firlu. Odměna zástupci žalobce za řízení o žalobě byla stanovena za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 4.200,- Kč, 2x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300,- Kč, tj. 600,- Kč, tj. celkem 4.800,- Kč. Dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas 400,- Kč, tj. 4x100,- Kč, celkem 5.200,- Kč.

Rovněž byla přiznána náhrada cestovních výdajů při použití osobního automobilu ke studiu spisu dne 18.1.2012 a k ústnímu jednání dne 10.4.2012, a to při použití vozidla Volkswagen RZ 4T03444, při průměrné spotřebě benzínu automobilového 95 na 100 km spotřeba 6.9 litrů, cesta Havířov-Ostrava a zpět, tj. 34 km, a při ceně benzínu automobilového 95 oktanů 34,90 Kč za 1 litr (§ 4, písm.a/ vyhl.č. 429/2011 Sb.), tj.,82,- Kč a náhrada za užití os. automobilu při sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel dle § 1 písm. b) vyhl.č. 429/2011 a 158 odst.3 zákoníku práce po 3,70 Kč za 1 km jízdy, tj. 126,- Kč, celkem 208,- Kč.

Dále bylo přiznáno cestovné k ústnímu jednání 10.4.2012 cesta Havířov-Ostrava a zpět při použití os. Vozidla Peugeot RZ 7T45114, při ceně benzínu automobilového 95 za jeden litr dle § 4 písm.a) vyhl.č.429/2011 Sb. 34,90 Kč a průměrné spotřebě 6.56 l na 100 km, ujeté vzdálenosti 34 km, tj. 78,- Kč a sazbě základní náhrady za užívání silničních motorových vozidel dle § 1 písm. b) vyhl.č.

429/2011 Sb. 3,70 Kč, tj. 126,- Kč, tj. celkem 204,- Kč. Náhrada cestovních výdajů celkem 412,- Kč.

Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH), podle § 35 odst.8 s.ř.s. se zvyšuje odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. z částky 5.612,- Kč o 20%, což činí 1.122,- Kč, celkem činí odměna 6.734,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10.4.2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně